

Joël Dicker

ZMIZNUTIE
STEPHANIE
MAILEROVEJ

Zmiznutie
Stephanie Mailerovej

JOËL DICKER

Zmiznutie
Stephanie Mailerovej

Z francúzštiny preložila
BEATA PANÁKOVÁ

slovar

Copyright © Éditions de Fallois - Paris 2018
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2020
Translation © Beata Panáková 2020

ISBN 978-80-556-3729-7

Táto kniha vyšla vďaka láskavej podpore
Fondu na podporu umenia.

u. fond
na podporu
umenia

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Vážení čitatelia,

kým sa začítate do tohto románu, chcel by som vyjadriť hlbokú úctu svojmu vydavateľovi Bernardovi de Fallois, ktorý nás opustil v januári roku 2018.

Bol to skvelý vydavateľ, obdarený mimoriadnym literárnym citom. Vďačím mu za všetko. Stretnutie s ním bolo pre mňa životným šťastím. Nesmierne mi bude chýbať.

Hor sa do čítania!

Venujem Constance

O udalostiach z 30. júla 1994

Len tí, čo dobre poznajú hamptonský kraj v štáte New York, majú v pamäti, čo sa stalo v malom luxusnom prímorskom letovisku Orphea 30. júla roku 1994.

V ten večer sa v Orphei začínal prvý ročník divadelného festivalu a úvodný program bol významnou celonárodnou udalosťou, ktorá prilákala široké publikum. Už popoludní sa turisti a miestni obyvatelia začali schádzať na hlavnej ulici, kde sa odohrávalo množstvo podujatí zorganizovaných samosprávou. Obytné štvrte sa vyprázdnila a pripomínali mesto duchov, nikto sa neprechádzal po chodníkoch, nikto nesedel na verandách a na terasách pred domami, po uliciach sa nepreháňali decká na kolieskových korčuliach, nikto sa netmolil v záhradkách. Všetci išli na hlavnú ulicu.

Okolo ôsmej večer bolo jedinou známkou života vo vyprázdnenej štvrti Penfield auto, pomaly prechádzajúce po pustých uliciach. Muž za volantom úporne pozoroval chodníky, v pohľade sa mu zračila panika. Ešte nikdy sa necítil taký osamelý. Nemal nikoho, kto by mu pomohol, bol úplne bezradný. Beznádejne hľadal svoju ženu. Odišla si zabehať a nevrátila sa.

Samuel a Meghan Padalinovci boli jednými z mála Orphejčanov, čo sa rozhodli zostať v prvý festivalový večer doma. Nepodarilo sa im zohnať lístky na úvodné divadelné predstavenie a pouličná zábava na hlavnej ulici a v maríne ich nelákala. Na sklonku dňa, okolo pol siedmej, si Meghan išla ako zvyčajne zabehať. Behávala každý deň okrem nedele, len vtedy dopriala svojmu telu trochu oddychu. Vždy ten istý okruh. Z domu vybehla po Penfieldskej ulici a bežala až po Penfield Crescent, polkruhovo obiehajúci neveľký park. Tam zastala, na trávniku si trochu zacvičila, vždy rovnakú zostavu, potom sa po

tej istej trase vrátila domov. Zabralo jej to trištvrte hodiny, nanajvýš päťdesiat minút, ak sa pri strečingu v parku trochu zdržala. Nikdy nebola vonku dlhšie.

O pol ôsmej sa Samuelovi Padalinovi zdalo čudné, že jeho žena sa ešte nevrátila.

O trištvrte na osem sa začal znepokojovať.

O ôsmej začal nervózne chodiť po obývačke.

Keď bolo osem desať, už to nevydržal, sadol do auta a začal jazdiť po okolí. Logicky sa vybral po zvyčajnej Meghaninej trase. Prešiel po Penfieldskej ulici a pomalým oblúkom okolo parku po Penfield Crescent. Bolo o desať minút pol deviatej, a nikde ani živej duše. Zastal, vošiel do parku, ani tam nikoho. Keď znova naštartoval, zbadal čosi na chodníku. Na prvý pohľad to vyzeralo ako hŕba nejakého šatstva, no vzápätí si uvedomil, že je to ľudské telo. S tlúčim srdcom vyskočil z auta. Bola to jeho žena.

Samuel Padalin vypovedal na polícii – najskôr si vraj myslel, že jej prišlo zle od tepla. Zlakol sa, že dostala infarkt. Ale keď sa k nej priblížil, uvidel krv a strelnú ranu v zátylku.

Začal kričať a volať o pomoc, nevedel, či má zostať pri nej alebo bežať niekomu búchať na dvere, aby zavolali záchranku. Zahmlilo sa mu pred očami, nohy ho prestali poslúchať. Na jeho krik nakoniec pribehol obyvateľ z paralelnej ulice a ten zavolať na tiesňovú linku.

O niekoľko minút polícia uzavrela celú štvrť.

Jeden z prvých policajtov, čo tam prišli a zabezpečovali miesto činu, si všimol, že dvere na starostovom dome, pred ktorým ležalo Meghanino telo, sú pootvorené. Bolo mu to divné, prišiel bližšie a videl, že sú vylomené. Odistil zbraň, vrazil dnu a ohlásil sa. Nijaká odpoveď. Hneď za dverami uvidel v hale mŕtvolu ženy. Okamžite zavolať posily a so zbraňou v ruke pokračoval v obhliadke domu. V obývačke napravo objavil telo malého chlapca. A v kuchyni zabitého starostu ležiaceho v kaluži krvi.

Niekoľko vyvraždil celú rodinu.

PRVÁ ČASŤ

V hlbinách

– 7

Zmiznutie novinárky

PONDELOK 23. JÚNA – UTOROK 1. JÚLA 2014

JESSE ROSENBERG
pondelok 23. júna 2014

33 dní pred premiérou 21. ročníka divadelného festivalu v Orphei

Stephanie Mailerovú som videl prvý a posledný raz vtedy, keď sa nanominovala na malú recepciu zorganizovanú na počesť môjho odchodu z newyorskej štátnej polície.

Zišla sa tam v ten deň kopa policajtov z rôznych oddelení, v poludňajšom slnku stáli pod dreveným pódium, ktoré sa pri významných príležitostiach stavalo na parkovisku okresného veliteľstva štátnej polície. Ja som stál hore, po boku svojho nadriadeného majora McKennu, ktorý mi šéfoval počas celej kariéry a teraz prednášal rozlúčkovú reč.

„Jesse Rosengerg je mladý policajný kapitán, ale zjavne sa veľmi ponáhľa s odchodom.“ Majorove slová vyvolali v zhromaždení smiech. „Nikdy by som si nepomyslel, že odíde skôr ako ja. Život je nejako zle zorganizovaný, všetci by chceli, aby som odišiel ja, no ja zostávam, a všetci by chceli, aby Jesse zostal, a on odchádza.“

Mal som štyridsaťpäť rokov a odchádzal som od polície spokojný a šťastný. Po dvadsiatich troch rokoch služby som sa rozhodol ísť do výsluhovej penzie, aby som sa mohol venovať veciam, ktoré mi už dlho ležali na srdci. Čakal ma ešte týždeň v práci, mal som to potiahnuť do 30. júna. Potom začnem novú životnú kapitolu.

„Pamätám sa na prvý veľký Jesseho prípad,“ pokračoval major. „Štvornásobná brutálna vražda, ktorú brilantne vyriešil, hoci to od neho nikto na oddelení nečakal, lebo vtedy bol ešte mladé ucho. No od tej chvíle sme všetci pochopili, čo je v ňom. Každý, kto s Jessem spolupracoval, vie, aký je to vynikajúci detektív, dovoľm si tvrdiť, že je najlepší z nás. Dali sme mu prezývku *stopercentný kapitán*, lebo vyriešil všetky prípady, na ktorých pracoval. Naozaj výnimočný vyšetrovateľ! Policajt obdivovaný kolegami, odborný konzultant, dlho-

ročný pedagóg na policajnej akadémii. Poviem ti, Jesse, už dvadsať rokov ti všetci závidíme!“

Zhromaždenie opäť vybuchlo do smiechu.

„Nie je nám celkom jasné, aké máš ďalšie životné plány, Jesse, ale želáme ti, aby sa ti darilo. Veľa šťastia! A buď si istý, že nám budeš chýbať!“

Po prejave nasledoval búrlivý potlesk. Major ma vyobľúbil a ja som zišiel z pódia, aby som sa so všetkými, čo mi svojou účasťou prejavili priateľstvo, osobne pozdravil, skôr než sa rozbehnú k bufetu.

Na moment som osamel a vtedy ku mne pristúpila veľmi pekná mladá žena, asi tridsiatnička, nepamätám sa, že by som ju už niekedy predtým videl.

„Takže vy ste ten slávny *stopercentný kapitán*?“ koketne ma oslovila.

„Tak sa zdá,“ odpovedal som s úsmevom. „Poznáme sa?“

„Nie. Volám sa Stephanie Mailerová. Som novinárka v *Orpheia Chronicle*.“

Podali sme si ruky a Stephanie zahlásila: „Nenahneváte sa, keď vás budem volať *deväťdesiatdeväťpercentný kapitán*?“

Zdvihol som obočie.

„Chcete povedať, že nejaký zo svojich prípadov som nevyriešil?“

Namiesto odpovede vybrala z kabelky fotokópiu nejakého novinového článku. Bol to výstrižok z *Orpheia Chronicle* z 1. augusta roku 1994. Podala mi ho.

ŠTVORNÁSOBNÁ VRAŽDA V ORPHEI ZAVRAŽDENÝ PRIMÁTOR S CELOU RODINOU

Primátor Orpheya Joseph Gordon, jeho manželka a ich desaťročný syn boli v sobotu večer zavraždení vo vlastnom dome. Štvrtou obeťou bola tridsaťdvaročná Meghan Padalinová. Mladá žena si šla zabehať a ocitla sa v blízkosti miesta činu – zastrelili ju na ulici pred domom primátora.

Článok ilustrovala fotografia z miesta činu, na ktorej som bol ja a môj vtedajší parták Derek Scott.

„O čo vám ide?“ opýtal som sa.

„Tento prípad ste nevyriešili, pán kapitán.“

„Ako to?“

„V deväťdesiatom štvrtom ste označili nepravého vinníka. Myslím, že by ste to mali vedieť, kým odídete od polície.“

Najprv som to považoval za hlúpy vtip kolegov, ale uvedomil som si, že Stephanie to myslí vážne.

„Pátrate na vlastnú päsť?“ opýtal som sa.

„*Dá sa povedať*, pán kapitán.“

„*Dá sa povedať?* Ak chcete, aby som vám veril, musíte mi prezradiť viac.“

„Hovorím pravdu, pán kapitán. O chvíľu mám stretnutie, ktoré mi umožní získať nezvratný dôkaz.“

„Stretnutie – s kým?“

„Pán kapitán,“ povedala pobavene, „nie som nijaká začiatočníčka. Je to sólokapor a nebudem riskovať, že oň prídem. Sľubujem, že v pravý čas vám poviem všetko, čo som zistila. Zatiaľ vás chcem požiadať o láskavosť, o prístup k policajným záznamom.“

„Prístup k záznamom štátnej polície nazývate láskavosťou? Ja to nazývam vydieraním!“ povedal som jej. „Najskôr mi ukážte, na čo ste prišli, Stephanie. Vaše tvrdenia sú dosť závažné.“

„Uvedomujem si to, kapitán Rosenberg. A práve preto nechcem, aby ma polícia predbehla.“

„Pripomínam vám, že podľa zákona je vašou povinnosťou odovzdať polícii všetky citlivé informácie, ktorými disponujete. Mohol by som ich zaistiť priamo v redakcii.“

Moja reakcia ju zjavne sklamala.

„Čo už, pán deväťdesiatdeväťpercentný kapitán,“ uškrnula sa. „Myslela som si, že vás to bude zaujímať, ale vy už určite myslíte na penziu a na svoje ďalšie plány, ako hovoril major. Čo to bude? Oprava nejakej starej lode?“

„Do toho vás nič,“ odvrkol som.

Pokrčila plecami a predstierala, že odchádza. Bol som si istý, že blafuje, a naozaj, po pár krokoch zastala a obrátila sa ku mne: „Odpoveď ste mali priamo pred očami, kapitán Rosenberg. Jednoducho ste ju nevideli.“

To ma zaujalo a zároveň našťvalo.

„Asi vám nerozumiem, Stephanie.“

Nato zdvihla ruku do výšky mojich očí.

„Čo vidíte, pán kapitán?“

„Vašu ruku.“

„Ukazujem vám prsty,“ opravila ma.

„A ja vidím vašu ruku,“ odvetil som.

„O to práve ide,“ povedala. „Videli ste to, čo ste chceli vidieť, a nie to, čo ste mali pred očami. To ste pred dvadsiatimi rokmi prehliadli.“

To boli jej posledné slová. Odišla a nechala mi tajomstvo, vizitku a fotokópiu novinového článku.

Pri bufete som zbadal Dereka Scotta, môjho starého parťáka, ktorý v súčasnosti vegetoval v administratívnom oddelení. Hneď som šiel za ním, aby som mu ukázal ten výstrižok.

„Ty sa vôbec nementíš, Jesse,“ pobavene sa na mňa škeril. „Čo od teba tá fešanda chcela?“

„Je to novinárka. Podľa nej sme sa vtedy v deväťdesiatom štvrtom sekli. Tvrdí, že sme zbabrali vyšetovanie a označili nepravého vinníka.“

„Čože?“ Derek zalapal po dychu. „To je nehoráznosť!“

„Viem.“

„Čo presne povedala?“

„Že sme mali odpoveď pred očami – a nevideli sme ju.“

Derek onemel. Zjavne ho to rozladilo, ale rozhodol sa celú vec vytesniť.

„Neverím tomu,“ zahundral. „Je to nejaká druhoradá reportérka, chce si urobiť meno na náš úkor.“

„Možno,“ povedal som váhavo. „A možno nie.“

Zablúdil som pohľadom na parkovisko a uvidel som Stephanie, ako nastupuje do auta. Zamávala mi a zavolala: „Dovidenia, kapitán Rosenberg!“

Ale nijaké dovidenia už nebolo.

Práve v ten deň sa stratila.

DEREK SCOTT

Pamätám sa na deň, keď sa ten prípad začal. Bola sobota 30. júla roku 1994.

V ten večer sme mali s Jessem službu. Zastavili sme sa na večeru v *Modrej lagúne*, našej obľúbenej reštaurácii, kde pracovali servírky Darla a Natasha.

Jesse s Natashou v tom čase už dlhšie tvorili pár. Darla bola jej najlepšou kamarátkou. Chceli si spoločne otvoriť vlastnú reštauráciu a celé dni trávili plánovaním. Už si našli aj miesto a snažili sa získať stavebné povolenie. Po večeroch a víkendoch zarezávali v *Modrej lagúne*, polovicu zarobených peňazí si odkladali a mienili ich investovať do vysnívaného podniku.

Radšej by robili v kancelárii alebo v kuchyni, ale majiteľ *Modrej lagúny* im povedal: „S vašimi peknými ksichtíkmi a ritkami sa najlepšie uplatníte medzi hosťami v sále. A nestážujte sa, na prepitnom trhnete viac, ako by ste zarobili v kuchyni.“ V tom sa nemýlil. Mnohí zákazníci chodili do *Modrej lagúny* iba kvôli pekným, milým, usmievaným čašníčkam. Mali všetko, čo treba. Ich budúca reštaurácia bude určite prosperovať, o tom nikto nepochyboval.

Darla bola nezadaná. Priznávam, že odkedy som ju stretol, stále som na ňu myslel. Otravoval som Jesseho, aby sme išli do *Modrej lagúny*, keď mali službu ony dve, a dali si s nimi kávu. Aj keď sa stretli u Jesseho, aby trkotali o novej reštaurácii, vnútil som sa tam a usiloval som sa Darlu baliť, no s neveľkým úspechom.

V ten pamätný večer 30. júla okolo pol deviatej sme s Jessem večerali pri bare a žartovali sme s Natashou a Darlou, ktoré nás obskakovali. Naraz mi začala pípať vysielaciačka a presne v tej istej chvíli aj Jessemu. Znepokojene sme na seba pozreli.

„To musí byť niečo vážne, keď sa vám obom ozvali vysielaciačky naraz,“ podotkla Natasha.